

Taciņa ved

Katru gadu tā paliek garāka, šodien bija 724 soļi. Pat, ja es mānos, daudz jau nav piemelots. Ir viena taciņa, kas ved pār Ūdens ielu, šķērsām Kuģinieku ielai, nonāk uz Nabagu ielas un izbeidzas pie pils vārtiem. Taciņa ir īsta pilsētiece. Tās malās ir alus pudeļu korķi, kādas jau nolīdzinātas, tāpēc ne pārāk bīstamas lauskas, tā izlokās caur plūškoka zaru apakšu, pārved pār pliku, suņu nostaigātu pļaviņu, ieslīpi paskatās uz Ventas pusi. Pa taciņu var iet ļoti lēni un vilkt degunu pa zemi, nebīdamies kādam uzskriet virsū, jo īpaši paziņam. Kāpēc lai tie te ietu? Līdzās ir Pils iela un Ventmala, kur daudz smukāka staigāšana. Te mēdz staigāt tikai nevarīgi bjaustīgie kaiju bērni. Tādi pārauguši pusaudži, kas neko nejēdz, bet ir izstīdzējuši gari un plakšķina savas pekas. Vienreiz nesot no tirgus zemenes, pasviedu sudrabkaijas bērnam, tas izbīlī metās prom. Bet rimi maisījumus, jā, tos viņi pamanās saēsties.

Pie zaļa namiņa palodzes, vakara saulē zeltains snauž kaķis. Plānā vasaras plašķītī un kaulainu purniņu, tomēr balts un izskatās piederīgs savai koka mājai. Lielā kaija plivinās uz maza skursteņa un gana savu bērnu. Nabagu ielas bruģa spraugās pēc kārtīga lietus vienmēr var kaut ko atrast. Piemēram, jumta šīfera gabaliņu vai kramu, ko var lepni kādam parādīt kā skaidru trīs gadsimtus senu pilsētas zīmi.

Taciņa ved no manis pie Tevis.